

РЕШЕНИЕ

№ 6220

гр. София, 01.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5888** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл.63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Комисия за защита на потребителите, депозирана чрез процесуалния представител адв.П. К. против Решение /без номер/ от 23.04.2021 г., постановено по АН дело № 2204/ 2021 г., по описа на СРС, 2-р състав, с което е отменено издаденото от К. Р. - член на Комисията за защита на потребителите НП № К-0046230 от 30.11.2020 г., с което на М. В. Х. са наложени осем отделни наказания „Глоба“, както следва: 1) на основание чл. 204 от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл. 47, ал.1, т.2 от ЗЗП; 2) на основание чл. 204 от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл. 47, ал.1, т.3 от ЗЗП; 3) на основание чл. 204 от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл. 47, ал.1, т.7 от ЗЗП; 4) на основание чл. 204 от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл. 47, ал.1, т.8 от ЗЗП; 5)на основание чл. 204 от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл. 47, ал.1, т.9 от ЗЗП.; 6) на основание чл. 204 от ЗЗП лева за неизпълнено задължение по чл. 47, ал.1, т.12 ЗЗП; 7) на основание чл. 225в от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл.181н, ал.2, вр. ал.1 от ЗЗП; 8) на основание чл. 225в от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл. 181н, ал.4 от ЗЗП.

В жалбата се твърди, че решението е постановено при нарушение материалния закон и в тази връзка се явява необосновано. Според касатора неправилни са изводите на СРС, че при издаване на НП АНО е допуснал особено съществено нарушение на

материалния закон и че НП е издадено при непълнота на доказателствата. Твърди се, че са предприети всички необходими действия по безспорното установяване на относимите факти и обстоятелства, като видно от доказателствата по делото, както и от свидетелските показания е доказано по безспорен начин, че именно санкционираното лице е извършил съответните нарушения. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде изцяло потвърдено. Не е направено искане за присъждане на разноски. Прави се възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба М. В. Х., чрез пълномощника си адвокат Л. С., в представен писмен отговор и в с.з. изразява становище за неоснователност на същата. Претендира присъждането на разноски за адвокатско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е основателна, при което решението на СРС следва да бъде отменено и НП потвърдено.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било издаденото от К. Р. - член на Комисията за защита на потребителите НП № К-0046230 от 30.11.2020 г., с което на М. В. Х. са наложени осем отделни наказания „Глоба“, както следва: 1) на основание чл.204 от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл.47, ал.1, т.2 от ЗЗП; 2) на основание чл.204 от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл.47, ал.1, т.3 от ЗЗП; 3) на основание чл.204 от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл.47, ал.1, т.7 от ЗЗП; 4) на основание чл.204 от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл.47, ал.1, т.8 от ЗЗП; 5) на основание чл.204 от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл.47, ал.1, т.9 от ЗЗП.; 6) на основание чл.204 от ЗЗП лева за неизпълнено задължение по чл.47, ал.1, т.12 ЗЗП; 7) на основание чл.225в от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл.181н, ал.2, вр. ал.1 от ЗЗП; 8) на основание чл.225в от ЗЗП за неизпълнено задължение по чл.181н, ал.4 от ЗЗП.

На основание събраните в хода на процеса писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел, че в резултат на подадена жалба от потребител и след извършена проверка на интернет сайта <https://maski.bg>, са установени гореопосочените нарушения на чл. 47, ал. 1, т.2, т.3, т.7, т.8, т.9, т.12 и на чл.181н, ал.2 във връзка с ал.1 и ал.4 от ЗЗП, които касаят липсата на информация на сайта относно следното: по т. 2 – име/наименование на търговеца; по т. 3 – седалище и адрес на управление на търговеца; по т. 7 – условията за плащане, доставка, изпълнение, датата., на която търговецът се задължава да достави стоката; т. 8 – условията, срокът и начинът на упражняване на правото на отказ от договора, както и стандартния формуляр за упражняване на това право; по т.9 – ако е приложимо, да се посочи обстоятелството, че потребителят трябва да поеме разходите за връщане на стоките, в случай на упражняване на правото на отказ; по т.12 – напомняне за

наличието на законова гаранция за съответствие на стоката с договора за продажба. Констатирани са и нарушения на чл. 181н, ал. 2, във връзка с ал.1 ЗЗП – липса на информация за органите на А., в чийто обхват на дейност попада, и на ал. 4 от с.з. – липса на електронна връзка към платформата за онлайн решаване на спорове /платформа О./.

СРС е приел обаче, че доказателствената съвкупност се явява недостатъчна, за да бъде установено и несъмнено подкрепено твърдението за авторство на нарушението, дадено именно в поведението на лицето, чиято отговорност е била ангажирана. Според СРС събраните в хода на АНП доказателства в тази насока са крайно недостатъчни, за да обосноват положителни изводи, че физическото лице Х. отговаря на критериите за „търговец“ съгласно дефиницията на това понятие, установена в нормата на §13, т.2 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЗП. Обстоятелството, че той е регистрирал домейна, не е достатъчно, за да бъде свързана реализираната посредством интернет – страницата търговска дейност с неговата личност.

В хода на съдебното производство е установено, че „М.“ Е. е търговец по смисъла на чл.1, ал.1 от Търговския закон, вписан в търговския регистър с[ЕИК]. В това качество дружеството било ползвател на интернет – страница [www. maski.bg](http://www.maski.bg). Тя представлявала електронен магазин, от който се предоставяла възможност на потребителите да поръчват и закупуват различни видове стоки – антисмог - маски и филтри, чрез сключване на договор от разстояние.

Предвид това съдът е приел, че административнонаказващият орган неправилно е определил субекта на административнонаказателна отговорност и е провел производството незаконосъобразно срещу М. Х., а не спрямо юридическо лице „М.“ Е. – търговец, обслужвал дейността си през процесната интернет – страница. Погрешното индивидуализиране на субекта на отговорност е довело до извода за незаконосъобразност на НП, поради което същото е отменено на това основание.

Решението е правилно.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло фактическите и правни изводи на районния съд. След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че при установената фактическа обстановка са налице визираните административни нарушения, но неправилно е установен нарушителя. Изводите на въззивния съд кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон.

Приетите за нарушени правни норми на чл.47, ал. 1, т. 2, т.3, т.7, т.8, т.9, т.12, както и чл. 181н, ал. 2 и ал. 4 от ЗЗП предвиждат отговорност на търговеца за тяхното изпълнение. След като нито в хода на административнонаказателното, нито в хода на съдебното производство е установено, че санкционираното лице има качеството на търговец по смисъла на §13, т.2 от ДР на ЗЗП, то правилен е изводът на СРС, че същият неправилно е санкциониран за установените нарушения. Правилно СРС е приел, че обстоятелството, че Х. е регистрирал домейна не е достатъчно, за да бъде свързана реализираната посредством интернет страницата търговска дейност с него. Предвид това и доколкото в хода на съдебното производство е установен търговеца, обслужвал дейността си през процесната интернет страница, с когото не е установена връзка на санкционираното лице, правилно и по подробно изложените мотиви СРС е приел че не е доказана съпричастността му с извършване на вменените

нарушения.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 от АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност или недопустимост, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателно се явява искането на ответника за присъждане на разноски. Съгласно разпоредбата на чл.63, ал. 3 ЗАНН, в съдебните производства по, ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Съгласно чл.143, ал.3 АПК когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото. Искането е направено своевременно и е обективизирано в писмения отговор на касационната жалба. В съдебно заседание е представен договор за правна защита и съдействие, от който се установява, че такива са направени в настоящото производство за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, платени в брой към датата на подписване на договора – 14.06.2021 г. Предвид това в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Относно размера на направените разноски своевременно от процесуалния представител на касатора е направено възражение за прекомерност. Текстът на чл. 63, ал. 4 ЗАНН предвижда, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 ЗА. Съдът намира това възражение за основателно, тъй като възнаграждението не е съобразено с действителната правна и фактическа сложност на делото. Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл.7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. Според чл.7, ал.2, т. 2 от Наредбата, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с интерес над 1000 лв., възнаграждението е 300 лв. плюс 7% върху горницата над 1000 лева. В конкретния случай са наложени 8 глоби по 200 лева, или в общ размер наказанията са за 1600 лева. Определено по правилата на чл.7, ал.2, т.2 от Наредбата, минималното възнаграждение възлиза на 342 лева. Следователно заплатения от ответника размер на адвокатското възнаграждение надвишава минимално предвидения по Наредбата, като с оглед на оказаната правна помощ, същият се явява несъразмерен и несъответстващ на критериите по чл.36, ал.2 ЗА (да е справедлив и обоснован), поради което следва да бъде редуциран до размер, близък до минимално предвидения, а именно 350 лева. За разноски в такъв размер следва да бъде осъден касатора.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение /без номер/ от 23.04.2021 г., постановено по АН дело №2204/ 2021 г., по описа на СРС, 2-р състав, с което е отменено НП № К-0046230 от 30.11.2020 г., издаденото от К. Р. - член на Комисията за защита на потребителите.
ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на М. В. Х. деловодни разноски в размер на 350 /триста и петдесет/ лева.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.